

צרפתי עם אשתו מלי ועם השחקנית ריטה שוקרון ב"הוצק"
 „אני לא הבעל המושלם, אבל אשתי אינה האשה המושלמת“

● **מדוע, אם כך, יש לך תרבות של אדם אלים?**

כי גם כשאני צועק זה כאילו שאני מרביץ. אני נאבק על קיומי. אני נאבק באגרסיביות. יש אדם שנאבק בעומומיות בחלקלקות. אני פתוח וישר. אני מגיב מייד, לא מתחם לחגורה.
 ● **ספר לי מעט על הרקע שלך. היכן נולדת?**

נולדתי ב-1944 ביוון, בעיר קטנה בשם פלורנינה. על גבול אלבניה ויוגוסלביה. עליתי ארצה בגיל ארבע. ישר למעברת בארריעקוב. כעבור שנתיים עברה משר פחתי לקריית-אונג, ושם היא מתגוררת עד היום. הייתי ילד שובב. גמרתי בית ספר ימי מבואותיים ועבדתי על הים. המצב בבית היה קשה. גדלתי במוסדות, במשך שנה וחצי למדתי אפילו בישיבה. אמי נכנסה ויצאה מבתי-חולים, אבי לא עבד, והיו לי שני אחים קטנים. פירנסתי את המשפחה.

● **כמה שנים היית על הים?**

שלוש שנים.

● **באיזה אופן השפיעה עובדת היוזף ימאי על אופיך?**

לעבוד על הים זה עבודה נוקשה. אני מגיח מהתחוקתי באופן פיסי. הייתי ילד רזה נורא. חיתי עם אנשים נוקשים במעין מיקרוקוסמוס. היו שם מלחים יוונים, אב גליים וסקוטים. במידה מסוימת אורח החיים על הים היקשה אותי. עמדתי במצב כים קשים מאוד, במצבי לחץ. פעם אחת מלח יווני כעס עלי נורא ורצה לזרוק אותי לים. הייתי בן 18 והוא היה בן 35. עמדתי בסכנות-מוות ממש. יחד עם זאת, אהבתי את העבודה. והגעתי לדרגת קצונה בצייסהוחר.

● **איך מגיע מלח נוקשה לתיאורך?**

חזרתי מהפלגה והצאתי בביתה-הסתדרות בקריית-אונג. היה שם בימאי בשם איזידור הרשקוביץ. שאירגן חוג דרמאטי. הוא הציע לי להיכנס. אחרי שנתיים בחוג הדרמטי, עשינו מיבונים אצל גולה צ'ילי טון, לסטודיו של הקאמרי. אחר כך נסעתי ללונדון, וגמרתי אקרמיה למישוק. כשתי חזרתי התרוצצתי בין הקאמרי, הבימה ור החאן. הייתי בכל התיאטראות ונפלטתי מכולם. לא הכירו בכישרוני. ואז, לאט לאט ובדרך קשה, לפני כוחם שנים, התחלתי לזכות בהכרה של המינסד. אחרי שעשיתי תפקידים במתורפחה, באגמנטון ובחשמית ושמה תשוקה.

● **בתקופה מסוימת שיחקת בקולנוע.**

כן, שיחקתי במלכת הכביש, בפריצה הגדולה, בקשר האורניום ובעוד הרבה סרטים. עבדתי המון עם מנחם גולן.

● **איך הסתדרת איתו?**

הסתדרתי איתו בסדר. אני מסתדר טוב מאוד עם אנשים קשים. אני אדם שאוהב אנשים המתנגדים לו. אני לא הטיפוס שמכה ילדים.

● **נפלטת מרוב התיאטראות בו לא הסתדרת עם ההנהלה.**

תמיד היו לי עימותים עם המנגנון, במיוחד בתקופה שבה הייתי סטטיסט. השפילו אותי עד עפר. הקידום נעשה בצורה של קליקות, וכשאני מגלה איצדק אני משתגע. אתן לך דוגמה: הופעתי בקאמרי וקיבלתי תפקיד קטן בהנרי ה' רביעי. ההצגה לא הצליחה. החליטו לקצץ בין היתר קיצצו גם תפקיד מסויים שבו שיוק אלכס קוסאי, בן של אחד השחקן נים בקאמרי. נתנו לו את התפקיד שלי. אותי הפכו לסטטיסט ואחר-כך פיטרו אותי. המריבה שלך עם שימעיין פינקל הפכה לאגדה...

היום הוא ילד טוב מאוד שלי. הוא היה אז המנהל האמנותי של הבימה. עמדו להעלות את עור הנחש של טנסי ויליאמס. נורא רציני לשחק במחזה. ידעתי שיש שם תפקיד בשבילי. באתי לפינקל ואמרתי לו: כבר שנתיים אני מחזיק כידונים בתיאטרון, תן לי צ'אנס. הוא אמר לי לא! הוא אמר שהוא מחפש בוכמן צעיר. אמרתי לו: עומד לפניך צרפתי צעיר. קראתי לו מוכר דגים ועזבתי בכעס. היום אני מתכנן הופעה משותפת לשנינו במחזה שאני רוצה להעלות פה במדרגות.

● **כששיחקת ב"החאן" עוררת שערוריה עצומה שגרמה לכסוף לפיטוריך?**

פיטור אותי כי הפלצתי על הבימה.

● **למה?**

בא לי הם טענו נגדי שהפלצתי על הבימה אבל הם קראו להפלצה „נפיחה“.

● **במה זה קרה?**

זה היה בגיונגל הכרך של בכט. להפליץ זה מתאים לברכט. שיחקתי טיפוס של

גנגסטר סיני, טיפוס אלים מאוד, קודר מאוד. שמגדל ספרן כדי להכין אותו למאבק איתו.

● **האם ה"נפיחה" היתה מתוכננת?**

את זה את צריכה לשאול רופא.

● **מה בריוק קרה בינך ובין ה"חאן"?**

זה לא היה רק בגלל ההפלצה. מאוד סבלתי מחוסר המיקצועיות של החאן. עדר של ילדים קטנים. הנאד שלי היה במקום. אני מאמין בתיאטרון אמיתי, והנאד היה במקום. אבל הם עלו על זה, עשו קליקה של כל השחקנים הקטנים שמנהלים את החאן כמו גרילדים, והחליטו לגרום לי פיטורי. ההצגה היתה בשיאה. התפקיד היה משגע. אני נורא מתגעגע לתפקיד.

● **לא כאב לך כשהולצת לעזוב תפקיד כזה?**

מאוד כאב לי. כעת כבר לא כואב לי כלום. כנראה זה היה לטובה. אני מאמין

יכול לתת להם להרוג אותו. הוא מוריד מעליו את הבגדים. זה ברור לא? מה פיתאום בימאי צריך להגיד לי לעשות את זה? זה יצא לי באופן הכי טבעי, תוך כדי עבודה.

● **זה לא היה מכיך?**

הייתי בסטוץ של התפקיד. לא חשבתי על מבוכה. עבדתי אינסטינקטיבית. זה הביך את אלה שישבו באולם, את הבימאי וכמה אורחים שלו. זה היה מדהים. אני חושב שהפעם הראשונה שבה התפשטתי היתה הטובה מכל הפעמים שבאו לאחר מכן.

● **האם הרגשת את הקהל, את תגובתו?**

הקהל הגיב בשקט, זה היה קטע חזק. יש כאלה שהגיבו במבוכה. בדרך-כלל אפילו כעת, במושב העונשי, יש כזה שקט שאפשר לחתוך את האוויר בסכין.

● **האם אינך מעט נרקסיסטי?**

זה לא סיפור להופיע בעירום, וזה מגוחך

● **מם עבור תפקיד, שיעשו הכל כדי לזכות בתפקיד.**

אני מקווה שאני לא שחקן זונה. ואני חושב שיש לי קרדיט לזה. אני לא אמכור את עצמי בשביל משהו שאני נורא מאמין בו. לא אמכור את גופי. אפוצץ, אאבק — זה כן. אבל עד גבול. אני לא אויין בשביל זה. אני לא אויין בשביל זה, לא אתחנף לקהל. הקהל צריך לאהוב אותי עם הליכי לוך ועם הטוב. ניצ'שה אמר פעם: „אני אוהב את האנשים שלא יודעים לחיות.“ שחקנים הם מיעוט שאינו יודע לחיות, ולכן קשה לו מאוד לחיות.

● **איך מתקיים שחקן מ-250 שקל להצגה?**

חלק מהשחקנים עובדים בהצגות-ילדים, חלק עובדים כמלצרים. זה קשה מאוד. למה הם עושים את זה? מה גורם להשקנים לעבור שבעת מדוי? רי גוהינום בשביל תפקיד?

לא יודע. יש איוו שהיא דבוקה, איוו שהיא משיכה, וזה גם קצת רומנטי.

● **בגיל צעיר זה אודי רומנטי, אבל בגיל מבוגר זה פתטי...**

בגיל מבוגר זה פתטי. אצלי זה כבר פתטי. את יודעת שהרווחתי את המשכורת הכי גבוהה בתיאטרון? זה באמת פתטי מה שקרה לכסף הזה. אם הייתי מצמיד אותו, אולי היה לי כסף לשלם דמי-מונוט. אבל הכל הלך. מה אני מבין בצמודים? כל החיים אכלתי חרא. אני עובד בשביל הכסף. מה אני מבין בכסף? הכל הלך.

● **אם היית צריך להתחיל מחד, התחלה. האם היית בוחר במיקר צוע אחר?**

לפעמים אני עייף. אני מרגיש עייפות ואז באות לי מחשבות קשות. לפעמים אני חושב שאם עד יוני המצב לא ישתפר, אני לא יודע מה יקרה לי. אני נוסע לביים ההצגה בגרמניה, אולי אשאר שם. ואני אוהב את הארץ שלי, את הקהל שלי. אבל יש לי מחשבות כאלה. אני באמת בשור.

● **מה מרגיז אותך בארץ?**

מוסדות החינוך חונקים כל כישרון, ואני לא מדבר רק על עצמי. אנשים נחנקים. הבינוניות חוגגת. כל דבר בינוני נכנס לקליקה בינונית. והבינוניות מכסה על הכל. קחי למשל את דויד מוכתר, שהוא כיום הבימאי הכי חשוב באירופה. בארץ אמרו לו יש לי מיבטא עיראקי.

אני לא אומר שאני דויד מוכתר. אני לא יודע מי אני. אבל אני יודע שאני תורם את חלקי לתרבות בארץ. ואני גאה בזה. לא יתכן שתיאטרון קטן יכול. התיאטרון שלי ממלא חלל שבין התיאטרון המיסחרי לתיאטרון הרפרטוארי. אני מנסה להתעסק בניסויים תיאטריים רציניים. אני מנסה להתעסק באונגארד. אני נותן צ'אנס לי תפאורנים, שחקנים ומוסיקאים צעירים.

לא יתכן שאני אקבל להפקה 270 אלף לירות, שהם בערך 5 אחוזים מההפקה של הצגה. שחקנים שלי יחזרו ושחקנים לא יקבלו משכורות. לא יתכן שהמינסד לא יתן גם לי זכות להיכשל. כשבונים

● **המסך בעמוד 78**

● **הנאד שלי היה במקום. סבלתי מחוסר המיקצועיות של ה"חאן", יושב שם עדר ילדים קטנים. הגיע להם שאתקע נאד**

● **להגיד שאני נרקסיסט. בכל מקום בעולם מופיעים שחקנים בעירום על הבימה. אני מת על מיכלאנג'לו. כל היצירות שלו הן של אנשים בעירום. אז למה תמונה בעירום כן ושחקן בעירום לא?**

● **איך אתה מרגיש כשאתה עומד עירום על הבימה?**

יש בזה כוח אדיר. זה גוף של אדם. זה רגע של התעלות. רגע של שיגעון.

● **וזה מוצא חן בעיניך?**

זה נובע ממצוקה נפשית. בכל שחקן יש נרקסיזם, אחרת לא היה שחקן. שחקן נים זה עם אגוצנטרי מאוד. הכי אגוצנטרי בעולם.

● **השחקן הוא נרקסיסט, אגו-צנטרי, ויחד עם זאת השחקנים הם עם מודוכרך. כיצד אתה מסביר זאת?**

אני חושב שזהו מיקצוע אבסורדי. שחקן הוא אדם אבסורדי, התי את חיוו בין תפקיד לתפקיד, בין הצגה להצגה. הוא צריך לחשוף את עצמו. ככל שהוא חושף את עצמו יותר, הוא טוב יותר. זה דורש כוחות נפשיים. אתה מת. תארי לך ששחקן חושף כל יום את פצעיו, מוציא מוגלה מעצמו, משתמש בכאביו, ואחר-כך תחלבש והולך הביתה. המתח האדיר גורם לבלאי נפשי עצום. מכאן נובע הדיכודך.

● **יש שחקנים שימכרו את עצמם**

שכל מה שקורה הוא צעד לדבר טוב יותר. כשמת משהו, נולד משהו.

אחרי זה עשיתי את קאספאר. פיטר הנדקה בא לבכורה. זו היתה הצלחה אדיר. רה. זה הקדים את התיאטרון בעשר שנים. ואז הקמתי את התיאטרון האחר עם מוטי סנדק, והשקעתי בו את כל כספי.

● **נרמה לי שהיית השחקן ה"ראשון בארץ שהופיע בעירום על הבימה."**

הופעתי בגיונגל הכרך בעירום, ואני מופיע גם במושב העונשי.

● **זה לא קשה?**

מה?

● **הזופיע בעירום?**

להיות שחקן זה קשה מאוד, וחלק מה-עניין זה להופיע בעירום.

● **עירום של גבר על הבימה עדיין מוזעזע אנשים מסויימים...**

למה? עכשיו זה באופנה. יפתח קצור הופיע בעירום בקאמרי, ויוסי כרמון מופיע עירום כביום היוולדו ביטורי איוב.

● **האם הרעיון של הופעה ב"עירום בא מצידו של הבימאי?"**

לא. זה יצא לי בחזרות. הגנגסטר הסיני בגיונגל הכרך הפסיד במאבק. הוא עומד בלב היער ואנשי העיר באם לרצוח אותו. אחותו של הספרן, שאותה הפך לזונה, באה אליו. הוא צריך להתאבד, הוא לא